

Arrest

nr. 205 651 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 april 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim te zijn. U komt uit Bagdad, waar u een administratieve functie bij de nationale inlichtingendienst uitoefende.

In mei 2014 werd u een eerste keer opgebeld door onbekenden die van u meer informatie wilden verkrijgen over uw collega's bij de inlichtingendienst. U besliste om hier niet op in te gaan.

Hetzelfde herhaalde zich in juni 2014 en opnieuw weigerde u elke medewerking.

Op 14 augustus 2014 werd uw neef, die tevens uw vennoot was in een sanitair bedrijf, ontvoerd. De broer van de ontvoerde neef diende diezelfde dag een klacht in bij de politie en bij de rechtbank dwongen jullie de toestemming af om bepaalde gsm-toestellen via gps-signalen te traceren. U contacteerde een bevriende technicus die bij u werkte en vroeg hem om oproepen naar uw vader, uw oom en naar de broer van de ontvoerde neef te monitoren. De technicus slaagde er op deze manier in om op 15 augustus 2014 's morgens vroeg de ontvoerders de lokaliseren. Op dat moment hadden de ontvoerders immers uw oom opgebeld en losgeld gevraagd in ruil voor de vrijlating van uw neef.

U besloot vervolgens om met deze informatie naar uw overste te gaan en om hem de situatie uit te leggen. Uw overste besloot om in te grijpen en samen met twee collega's werd u naar de plaats gebracht waar uw neef werd gevangen gehouden. Ter plekke voerden soldaten een reddingsactie uit waarbij vijftien personen gearresteerd werden en uw neef bevrijd werd.

In het eerste deel van september ontving u opnieuw een dreigtelefoon van uw belagers. Ze gaven u mee dat ze werden vrijgelaten en dat ze zich zouden wreken. U richtte zich opnieuw tot uw overste, maar deze liet u weten niets te kunnen doen omdat de belagers te veel slagkracht hadden.

Omwille van deze nieuwe bedreiging besloot u om Irak te verlaten. U verbleef nog ruim een maand alternerend op uw werk en in uw eigen woning voor uw vertrek naar Erbil. Vanuit Erbil reisde u begin november 2014 met het vliegtuig naar Turkije. U bleef tot begin mei 2015 op Turks grondgebied en met een kleine motorboot maakte u vervolgens de oversteek naar Griekenland van waaruit u, opnieuw middels een boot, naar Italië ging. U zette van hieruit met diverse vrachtwagens uw reis verder naar België. U kwam in België aan op 10 juni 2015 waar u twee dagen later, op 12 juni 2015, een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (o), uw identiteitskaart (o), de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders (k), een woonstkaart (k), het paspoort van uw ontvoerde neef (k), een onderzoeksdossier dat werd opgesteld naar aanleiding van de ontvoering van uw neef (k), een krantenartikel aangaande de ontvoering van uw neef (k), twee werkbadges (k), twee video's met beelden van arrestaties (k), een medisch verslag aangaande uw huidige gezondheidstoestand (k)."

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet benadrukt worden dat u doorheen de twee interviews bij het CGVS liet blijken dat cruciale punten in uw asielrelaas ofwel inhoudelijk uiterst beperkt waren, zoals bijvoorbeeld de drie dreig telefoons, ofwel dat u ter zake bitter weinig kennis aan de dag kon leggen, zoals bijvoorbeeld over het verloop van de ontvoering van uw neef. In die zin kan van u minstens verwacht worden dat u aangaande de feiten waarvan u wel op de hoogte bent coherente verklaringen aflegt. Gezien dit niet het geval bleek te zijn werd uw geloofwaardigheid ter zake ernstig aangetast. Zo moet worden opgemerkt dat u aangaande de ontvoering van uw neef, wat de absolute kern van uw asielrelaas betreft, er niet in slaagde om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u aanvankelijk bij DVZ dat uw neef ongeveer een week na zijn ontvoering werd bevrijd. Bovendien, wanneer gevraagd werd of uw neef uiteindelijk werd vrijgelaten, verklaarde u dat deze bevrijding met geweld gepaard ging (Vragenlijst DVZ 3.5.). Echter, bij het CGVS verklaarde u later dat uw neef reeds op 15 augustus 2014, een dag na zijn ontvoering op 14 augustus 2014, bevrijd werd door soldaten (CGVS 1 p. 24). Voorts, wanneer u bij het CGVS de ruimte kreeg om aan de hand van een vrij relaas uw problemen uiteen te zetten, verklaarde u het volgende over de bevrijding: "Deze soldaten gingen voor ons naar de moskee en ze klopten op de deur. Ze kwamen binnen en ze zagen wapens en mannen. Binnen zat mijn neef. Er werd niet geschoten, er werd geen agressie gebruikt." (CGVS 1 p. 22) U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen die u eerder bij DVZ aflegde. U ontkende dat u zou gezegd hebben dat uw neef een week na zijn ontvoering werd bevrijd en u ontkende eveneens dat u bij DVZ verklaarde dat uw neef met geweld werd bevrijd (CGVS 1 p. 24). Deze loutere ontkenning van uw eerdere uitspraken is geenszins een toereikende uitleg om de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken. U ging immers middels uw handtekening akkoord met uw DVZ-verklaringen die u in het Arabisch werden voorgelezen. Ook wanneer u bij aanvang van het CGVS-interview de kans kreeg om opmerkingen te geven over het DVZ-interview verklaarde u dat "alles in orde was" en liet u na om correcties aangaande

de vastgestelde tegenstrijdigheden toe te voegen (CGVS 1 p. 2-3). Bijgevolg staan de tegenstrijdigheden vast. Bovendien tilt het CGVS zwaar aan de vastgestelde tegenstrijdigheden daar zij pertinent zijn én over de kern van het probleem handelen: gezien uw uiterst nauwe betrokkenheid bij de ontvoering en bevrijding van uw neef kan niet verklaard worden waarom u bij DVZ zou gezegd hebben dat uw neef ongeveer één week na zijn ontvoering met geweld zou zijn vrijgelaten. Indien u daadwerkelijk de door u geclaimde feiten zou hebben meegemaakt is het zeer onwaarschijnlijk dat u dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd. De voormelde tegenstrijdigheden vormen op die manier een ernstige ondermijning van uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over de telefoongesprekken tussen uzelf en uw belagers legde u uiteenlopende verklaringen af. U werd naar eigen zeggen drie keer opgebeld door uw belagers en wanneer tijdens het tweede interview bij het CGVS dieper wordt ingegaan op de afzonderlijke telefoongesprekken blijkt dat deze drie gesprekken telkens minder dan tien seconden in beslag namen (CGVS 2 p. 8). Bij het tweede CGVS-interview geeft u aan dat u in mei een eerste keer werd opgebeld en dat een onbekende persoon informatie wilde over mensen op uw werk. U onderbrak hem meteen door te zeggen dat u niet werkte en u hing op (CGVS 2 p. 7). Vervolgens bevestigde u dat u die dag niet meer werd opgebeld en dat het volgende telefoongesprek pas een maand later in juni plaatsvond (CGVS 2 p. 7). Nochtans kan uit uw verklaringen uit het eerste interview afgeleid worden dat u bij het eerste contact twee keer werd opgebeld. U verklaarde meer bepaald: "Ze vroegen om nummers en/of namen van verschillende mensen op de dienst door te geven. Ik zei hoe weten jullie dat ik op die dienst werk? [...] Ik werk daar niet. Ik heb dat ontkend. Hij zei we weten wie je bent. En ze gaven info over mij en mijn werk. Ik vond dat raar en haakte af. Hij belde terug. Hij belde nog eens. En hij zei net hetzelfde. En hij zei geeft me die info die ik nodig heb en ik zal u helpen." (CGVS 1 p. 21) Aangezien u consequent en uit eigen beweging aangaf dat het gesprek in juni minstens in uw perceptie een bedreiging betrof kan uitgesloten worden dat bovenstaande verklaring het gesprek uit juni betreft, te meer om dat u in de volgende passage van hetzelfde interview het gesprek van juni nog aan bod brengt (CGVS 1 p. 21 en CGVS 2 p. 7). Wanneer uw asielrelaas dergelijke beperkte feiten omvat, slechts drie telefoongesprekken van minder dan tien seconden, kan op zijn minst verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt. Dat dit niet het geval was is een bijkomende indicatie van uw ongelooftwaardigheid.

Voorts moet naast deze incoherente verklaringen opgemerkt worden dat uw handelwijze na de ontvoering en na de laatste bedreiging in september 2014 bevreemdend zijn en er geenszins op wijzen dat u een vrees voor vervolging of ernstige schade koesterde. Hoewel u aangaf dat u na het telefoongesprek van september 2014 de dood vreesde, blijkt dat u quasi geen voorzorgsmaatregelen nam (CGVS 2 p. 8). U verklaarde weliswaar dat u alternerend op uw werk en bij u thuis verbleef, maar wanneer u daadwerkelijk vreest om gedood te worden is het opmerkelijk dat u in de meest precaire periode voor uw vertrek uit Irak heen en weer gaat tussen de eigen woning en de plaats waarvan uw belagers zeker weten dat u er werkt (CGVS 2 p. 9-10). Dit kan bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel gezien worden. Logischerwijs zou kunnen verwacht worden dat u daarentegen ergens anders probeert onder te duiken, zoals bij familie of vrienden. Dat uw repetitieve verplaatsingen tussen uw werk en uw woning vreemd zijn wordt nog versterkt wanneer in rekening wordt gebracht dat uw ontvoerde neef een maand eerder vertrekkende uit diens eigen woning onderweg werd onderschept werd door uw belagers.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode na de arrestatie van 15 augustus 2014 en voor de nieuwe dreigtelefoon midden september 2014 geen enkele inspanning leverde om op de hoogte te blijven van het verloop van het proces. U wist niet wat er met uw belagers gebeurde, waar ze naartoe werden gebracht en u deed schijnbaar geen moeite om een eventuele rechtszaak tegen hen op te volgen. U ging er van uit dat de situatie afgelopen was en dat uw belagers een lange straf zouden krijgen (CGVS 2 p. 21). Wanneer u gewezen wordt op deze onlogische gang van zaken, waarbij u niet de minste inspanning levert om op de hoogte te blijven van de situatie antwoordt u dat u het niet meer opvolgde en dat u niet weet waarom (CGVS 2 p. 22). Het is onwaarschijnlijk dat iemand die vreest gedood te worden een dergelijke desinteresse tentoonspreid ten aanzien van zijn belagers en het verloop van hun eventuele gerechtelijke procedure.

Ook wanneer u door de dreigtelefoon in september 2014 te weten komt dat uw leven opnieuw in gevaar blijkt te zijn stelt u handelingen die weinig waarschijnlijk zijn. Zo nam u nog steeds geen initiatief om meer te weten te komen over de belagers en de ontwikkelingen ter zake. Op het CGVS blijkt dat u niets weet over uw belagers, wanneer ze werden vrijgelaten, of een rechter de vrijlating had bevolen... (CGVS 2 p. 24) U sprak na de laatste bedreiging slechts met twee personen, namelijk uw algemeen

directeur en uw afdelingsdirecteur. Aan deze twee personen vroeg u bovendien niets over de personen die gearresteerd en opnieuw vrijgelaten werden. U haatte het, naar eigen zeggen, om over dat onderwerp te spreken (CGVS 2 p. 22 en 24). Dergelijke uitleg is echter weinig waarschijnlijk wanneer u aanhaalt de dood te vrezen en u daar ook concrete dreigtelefoons voor ontvangt. Dat u niet over dat onderwerp wenst te spreken en zo nalaat om concrete oplossingen voor uw situatie te zoeken of minstens meer informatie te verkrijgen over uw situatie is niet aannemelijk en wijst verder op de ongeloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas.

Bovendien, wanneer bij het CGVS werd ingegaan op de gesprekken die u had met uw directeurs, bleek dat deze onaannemelijk rudimentair waren, wat uw ongeloofwaardigheid verder bevestigt. Aan uw algemeen directeur meldde u dat u een nieuwe bedreiging ontving. Hij antwoordde dat u op het werk moest blijven als een gevangene of dat u een andere oplossing diende te zoeken, waarmee hij volgens u insinueerde dat u het land diende te ontvluchten (CGVS 2 p. 10). Er werd niets anders dan dat gezegd omdat uw directeur weinig tijd heeft. Niet alleen is het vreemd dat geen andere zaken werden besproken, en dat u bijvoorbeeld niet minstens enkele vragen stelt over uw situatie of polst naar eventuele collega's die mogelijks reeds in een dergelijke situatie verzeild raakten, het is bovendien weinig aannemelijk dat uw directeur niets van specificaties zou hebben gevraagd over de bedreiging (CGVS 2 p. 11). Immers, de dreigtelefoons die u ontving vormen ontegensprekelijk een poging van buitenstaanders om niet-publieke informatie te verkrijgen over de organisatie en de medewerkers van de dienst waar uw gesprekspartner actief was als directeur. Ter zake kan dan ook een minimale interesse verwacht worden van uw leidinggevende aangezien zijn dienst riskeert van binnenuit schade op te lopen. Dergelijke verklaringen wijzen bijgevolg verder op het ongeloofwaardige karakter van de door aangehaalde problemen.

Ook het gesprek met de afdelingsdirecteur was onaannemelijk beperkt. U geeft aanvankelijk aan dat u op het werk rondvroeg of uw belagers werden vrijgelaten. Uiteindelijk bleek dat u het enkel aan uw afdelingsdirecteur vroeg (CGVS 2 p. 21-22). Hij bevestigde aan u de vrijlating maar zei daar niets anders over. Jullie spraken niet over details omdat jullie op het werk geen persoonlijke dingen bespreken (CGVS 2 p. 22). Uzelf stelde ook geen vragen meer over de situatie omdat u niet graag sprak over de situatie en omdat u wist dat uw belagers vrijgelaten waren en dat het afgelopen was (CGVS 2 p. 22-23). In de context van de dreigtelefoons, waarbij u naar eigen zeggen de dood vreest en de ontvoering van uw neef is het onmogelijk om dergelijke verklaringen als aannemelijk te beschouwen. Uit uw verklaringen bleek voorts dat u naliet om collega's aan te spreken om zo te verifiëren of zij eventueel al gelijkaardige problemen hadden gekend en welke stappen zij hadden ondernomen. U liet daarentegen zelf na om uw eigen problemen nog aar bij hen aan te kaarten (CGVS 2 p. 10, 11 en 28). Opnieuw dient hierbij opgemerkt te worden dat dit alles dermate onwaarschijnlijk is dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen ter zake.

Tenslotte kan uit de door u verklaarde handelswijze van uw belagers afgeleid worden dat zij het specifiek op u gemunt hadden. Ze contacteerden u meermaals en namen reeds na twee nietszeggende telefoongesprekken de uiterst drastische stap om uw neef te ontvoeren. Het is opmerkelijk dat uw belagers zoveel moeite en risico zouden nemen om een administratief medewerker er toe te bewegen informatie door te spelen. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u over informatie beschikte die enkel voor u toegankelijk was (CGVS 1 p. 9-14 en CGVS 2 p. 3). In die context kan verwacht worden dat uw belagers zich ook tot andere medewerkers zouden gericht hebben voor het verkrijgen van informatie. U gaf bij het CGVS echter aan dat u er geen idee van had waarom ze specifiek u zouden viseren en u had geen weet van andere medewerkers die op gelijkaardige wijze in de problemen raakten (CGVS 2 p. 20 en 28). In die zin is het bevreemdend dat uw belagers u op een dermate doorgedreven wijze zouden vervolgen en, bovendien, moet hier opnieuw worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat u over de telefonische benaderingen niet sprak met collega's om te horen over zij eventueel gelijkaardige oproepen hadden ontvangen (CGVS 2 p. 28).

Naast het ontbreken van enige indicatie waarom specifiek u het doelwit zou geweest zijn van de belagers, kan ter zijde opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat uw belagers na hun vrijlating u eerst telefonisch zouden gecontacteerd hebben met de boodschap dat uw leven in gevaar was (CGVS 1 p. 23). Indien uw asielrelaas zou worden aangenomen en in die context zou gesteld worden dat uw belagers op wraak belust waren kan verwacht worden dat zij u niet op de hoogte brengen van hun vrijlating en ingesteldheid.

Al met al dient daarom te worden besloten dat de u aangaande de inhoudelijk beperkte vervolgingsfeiten verklaringen aflegde die tegenstrijdig en dermate onaannemelijk zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u geclaimde asielrelaas.

Betreffende het loutere feit dat u voor de civiele inlichtingendienst werkte dient te worden gesteld dat dit profiel op zich onvoldoende is om een vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een louter uitvoerende administratieve functie bekleedde (rondsturen van brieven) die op zich weinig zichtbaar was gezien u altijd op kantoor werkte (CGVS 1 p.9-12, CGVS 2 p.3). Dit blijkt ook uit uw verklaring dat u geen enkel idee heeft hoe het bekend zou raken dat u bij de geheime dienst zou werken (CGVS 1 p.27, CGVS 2 p.3). Betreffende uw loutere vermoeden dat u omwille van uw onwettige afwezigheid zou bestraft worden dient vooreerst gesteld te worden dat u geen zicht geeft op de omstandigheden waarin u Irak en bijgevolg uw werk heeft verlaten gezien het volstrekt ongeloofwaardig relaas dat u naar voor brengt waardoor een onwettige afwezigheid niet zomaar kan worden aangenomen (CGVS 2 p.27). Voorts dient te worden gesteld dat indien u daadwerkelijk een bestraffing hierom vreest, zeker in gevalle dit disproportioneel zou zijn hetgeen gezien uw zeer beperkte functie zeer bevreemdend zou zijn, zou verwacht worden dat u zich geïnformeerd heeft over eventuele gerechtelijke procedures tegen u en over de mogelijke straffen hetgeen u duidelijk naliet te doen (CGVS 2 p.27). Hierbij kan nog benadrukt worden dat u reeds in november 2014 Irak heeft verlaten en op het interview van 14/03/2017 nog steeds niet weet te zeggen of er een gerechtelijke procedure tegen u is ingesteld. Gezien het tijdsverloop zou verwacht worden dat indien u daadwerkelijk gerechtelijk zou worden vervolgd u hiervan reeds op de hoogte zou zijn. Uw werkzaamheden en de de facto stopzetting ervan kunnen op zich dan ook geen aanleiding geven tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg moet worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers

in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zo diende de volgende documenten in: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw ouders, de woonstkaart van uw vader, het paspoort van uw neef en twee werkbadges op uw naam. Deze documenten geven een indicatie van uw identiteit, uw herkomst en uw professionele activiteiten. Deze worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Voorts legde u in het kader van uw de ontvoering van uw neef een onderzoeksdossier, een krantenartikel en twee video's voor. Aangaande het onderzoeksdossier moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfemen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

U diende verder een krantenartikel in dat zou handelen over de ontvoering van uw neef. Aangezien u noch uw neef in het artikel worden vermeld kunnen de feiten in dit artikel op geen enkele wijze objectief gelinkt worden aan uzelf of uw neef. Bovendien spreekt het artikel over de ontvoering van een medewerker van de geheime dienst, wat op zich niet correct is.

U legde voorts twee video's voor die volgens u beelden tonen van de arrestatie van de ontvoerders van uw neef. Deze stelling wordt in de video's echter geenszins bekrachtigd. De video's tonen enkel dat u mogelijk getuige was van een militaire actie waarbij mensen gearresteerd werden. Evenwel toont dit beeldmateriaal geenszins de vervolgingsfeiten aan zoals u die naar voor bracht bij het CGVS.

Tenslotte legde u een medisch verslag voor waarin een Belgische arts stelt dat u spanningen ervaart en nachtmerries heeft. Deze nachtmerries handelen over een eventuele terugkeer naar Irak waarbij u zou ontvoerd en vermoord worden. Dit document, waarbij er evenwel geen indicaties zijn dat het gebaseerd is op doorgedreven onderzoek, wijzigt niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid en heeft bijgevolg geen impact op de vaststellingen die in het kader van uw asielaanvraag werden gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

*Naast het uitgebreid betwisten van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten *an sich*, viseert verzoeker het motief met betrekking tot zijn onwettige afwezigheid. Hij verwijst naar de werkbadges die hij had neergelegd en stelt dat uit niets blijkt dat zijn functie bij de inlichtingendienst in vraag wordt gesteld, dat hoewel de verwerende partij een verband legt tussen zijn afwezigheid en zijn functie, de bestraffing voor afwezigheid niet zal variëren op basis van de functie, dat hij had aangegeven dat hij vrijaf probeerde te vragen, gezien de omstandigheden, maar dat hem dit werd geweigerd omwille van de kritieke veiligheidssituatie in Bagdad, en dat dit zou kunnen betekenen dat hij, gezien hij toch afwezig besloot te zijn ongeacht de weigering, een grote straf riskeert. Hij doet gelden dat hij, omwille van zijn functie en zijn onwettige afwezigheid, een gegronde vrees voor vervolging koestert en betoogt dat de verwerende partij overgaat tot een interpretatie van de feiten zonder alle omstandigheden van de zaak in rekening te nemen.*

2.2. Nieuwe elementen

Op 23 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.3. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in beginsel over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133) en kan hij overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zo dient de verwerende partij, zoals reeds gesteld onder punt 2.4 ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong.

Verzoeker verklaarde dat hij een functie had bij de nationale inlichtingendienst en legde onder meer twee werkbades neer. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn professionele activiteiten niet in twijfel worden getrokken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende verklaarde:

“Ik kan zeker niet meer terugkeren naar Irak want ik heb problemen met twee hoofdpartijen namelijk politieke dienst met andere woorden de regering dat komt omdat ik mijn werk meer dan twee jaar heb verlaten. Dat wordt beschouwd als ontvluchting. En dat kan zelfs leiden tot executie. [...]”
(gehoorverslag 18 november 2016, p 28)

En

“Weet u of er momenteel een gerechtelijke procedure loopt tegen u ?

Vast wel omdat ik onwettelijk mijn werk heb verlaten.

Is dat een vermoeden of weet u dat ?

Neen dat weet ik. Dat is juridisch.

Van wie kwam u dat te weten ?

Dat is juridisch ik kwam het niet via iemand te weten.

Heeft u daar een document van grkegen of is dit louter een gevolgtrekking die u maakt omwille van uw vertrek uit Irak ?

Nee dat wat ik eruit trek. De conclusie. Ik kan niet aan documenten raken.

Dus het is een vermoeden. U vermoedt dat er een juridische procedure gestart is?

Het is vermoeden omdat ik geen bewijs heb. Maar de procedure gaat wel zo.

Zijn er redenen om aan te nemen dat u zwaarder dan anderen zou vervolgd worden omwille van uw desertie,

Ik weet niet wat de uitspraak zal zijn.

Dat was de vraag niet. Zijn er redenen om aan te nemen dat u zwaarder dan anderen zou vervolgd worden omwille van uw desertie?

Ik zal gelijk zoals iedereen worden behandeld of worden vervolgd.”

(gehoorverslag 14 maart 2017)

Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over de straf die staat op het verlaten van het land voor een medewerker van de inlichtingendienst en dat hij geen informatie heeft over de mogelijke juridische stappen die in zijn dossier reeds zouden zijn genomen.

Op grond van de volgende overwegingen kwam de commissaris-generaal tot het besluit dat verzoekers vrees omwille van het onwettig verlaten van zijn post ongelooftwaardig is:

“Betreffende uw loutere vermoeden dat u omwille van uw onwettige afwezigheid zou bestraft worden dient vooreerst gesteld te worden dat u geen zicht geeft op de omstandigheden waarin u Irak en bijgevolg uw werk heeft verlaten gezien het volstrekt ongelooftwaardig relaas dat u naar voor brengt waardoor een onwettige afwezigheid niet zomaar kan worden aangenomen (CGVS 2 p.27). Voorts dient te worden gesteld dat indien u daadwerkelijk een bestraffing hierom vreest, zeker in gevalle dit disproportioneel zou zijn hetgeen gezien uw zeer beperkte functie zeer bevreemdend zou zijn, zou verwacht worden dat u zich geïnformeerd heeft over eventuele gerechtelijke procedures tegen u en over de mogelijke straffen hetgeen u duidelijk naliet te doen (CGVS 2 p.27). Hierbij kan nog benadrukt worden dat u reeds in november 2014 Irak heeft verlaten en op het interview van 14/03/2017 nog steeds niet weet te zeggen of er een gerechtelijke procedure tegen u is ingesteld. Gezien het tijdsverloop zou verwacht worden dat indien u daadwerkelijk gerechtelijk zou worden vervolgd u hiervan reeds op de hoogte zou zijn. Uw werkzaamheden en de de facto stopzetting ervan kunnen op zich dan ook geen aanleiding geven tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. “

De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over de beëindiging van zijn tewerkstelling inderdaad eerder vaag zijn, maar deze kunnen bezwaarlijk als kennelijk ongelooftwaardig worden bestempeld.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, de commissaris-generaal, niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Verzoekers verklaring dat het feit dat hij onwettig zijn werk bij de inlichtingendienst heeft verlaten wordt beschouwd als desertie waardoor hij kan worden blootgesteld aan bepaalde sancties, werd door de verwerende partij niet getoetst aan objectieve informatie. Dit houdt een miskennis in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. VAN CAMP